

Arrest

nr. 351 561 van 13 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANGENECHTEN
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 11 juni 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Het beroep lijkt onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Het staat niet ter discussie dat de Belgische autoriteiten een terugname-/overnameverzoek richtten aan de autoriteiten van de voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming verantwoordelijk geachte Dublin lidstaat. De verantwoordelijk geachte Dublin autoriteiten stemden hierop in met de terugname/overname van de verzoekende partij.

In casu dient rekening te worden gehouden met artikel 29.1 van de Dublin III-verordening dat stelt dat de overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om terugname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. Voorts bepaalt artikel 29.2 van de Dublin III-verordening dat “(...) indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, (...) de verantwoordelijkheid [berust] bij de lidstaat waar het asielerzoek is ingediend. Indien de overdracht

of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt. (...)."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij omwille van detentie niet kon worden verwijderd of dat zij onderdook.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden de rechtstoestand van de verzoekende partij gewijzigd is, aangezien voormelde betrokken Dublin autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, doch deze verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op de Belgische autoriteiten (HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punten 30-34; 39 en 43).

Er lijkt dan ook niet te kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden bijlage 26quater, die ertoe strekt te stellen dat andere dan de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het verzoek om internationale bescherming en dat de verzoekende partij zich te dien einde elders dan in België dient aan te bieden. "

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3, oud, van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

K. SOCCIO, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. SOCCIO

M. EKKA